Toate forțele Finlandei pregătesc jocurile olympice din 1940

Polițiștii poligloți

Cadrele polițienești din Helsinki învață limbile străine pentru a putea fi utile tuturor turiștilor

D. Urho Kekkonen, ministrul de interne al Finlandei se interesează de antrenamentul atleților. Trebuie subliniat că actualul ministru finlandez a fost în 1924 și 1925 campion la săritura în înălțime și a deținut recordul mondial la triplu salt, fără elan.

D. Urho Pekkonen, ministru de interne și președintele Comitetului olympic finlandez, a adresat sportivilor tuturor națiunilor, în calitatea sa de vechiu campion al Finlandei, următorul apel.

După cum se știe, d. Kekkonen a fost în 1924 și 1925 campion de salt în înălțime și a deținut, acum 15 ani, recordul mondial la triplu salt, fără elan.

ATLEȚILOR INTREGEI LUMI

Prieteni, iată început ultimul an al celei de-a 11-a olympiade, atât de majestuos inaugurată de jocurile dela Berlin. Fastul impresionant pe care l-au organizat gazdele noastre de atunci, animațiunea care domnea pe stadioanele lor, nu le vom uita atât de curând.

N'am avut niciodată o sărbătoare mai mare.

S'a spus că Jocurile dela Berlin au fost încarnarea energiei, triumfului și voinței. Jocurile pe cari le pregătim noi cu toată solicitudinea, aș dori să fie disputate sub semnul armoniei, al prieteniei.

Nu vom disputa nimănui gloria de a fi organizat serbările cele mai fastuoase, cele mai frumoase jocuri. Voim să facem din aceste jocuri pe cari le dorim de atâta timp să le vedem organizate la noi, o întâlnire frățească a elitei, tinere și viguroase, a tuturor națiunilor.

Să nu uităm, prieteni, că sportul este joc. Poate, cel mai frumos din toate, fiindcă în el triumfă armonia, vigoarea, inteligența și tinerețea. Sportul ne-a apropiat de această prietenie onestă care se naște acolo unde fiecare — într'o luptă loială — face ce poate, și încearcă să se depășească pe sine însuș.

De altfel, zeus Philius, zeul prieteniei, prezida la greci, atletismul. Este nevoe poate de un efort, în lumea aceasta ametițită în care trăim, pentru a izgoni antagonismul care caută să pună stăpânire pe noi, în viața de toate zilele.

Dar, spuneți-mi prieteni: ne temem noi sportivii ve un efort?

Avansată la demnitatea de a fi, timp de 16 zile, Elada lumei moderne, Finlanda îndepărtată și pacifică ține să înoiască puternic legăturile cari unesc jocurile noastre de cele din trecut.

Prieteni, atleți de pretutindeni, sportului finlandez i s'a încredințat o frumoasă și nobilă încercare în 1940, și bucuria noastră este mare. Dorim să vă oferim în anul viitor, ceiace cunoaștem mai frumos: sport adevărat, lupte cinstite și strânse, în cel mai pur spirit sportiv care ne animă.

„Vreau ca jocurile olympice din 1940 să fie disputate sub semnul armoniei și al amiciției"—a declarat d. Urho Kekkonen, ministrul de interne al Finlandei și președintele comitetului olympic, într'un apel adresat sportivilor din întreaga lume.

O vedere hibernală a stadionului olympic din Helsinki.

19 ȚARI ȘI-AU ANUNȚAT PARTICIPAREA

Invitația de a participa la Jocuri, pe care comitetul organizator a adresat-o la 19 Octombrie 1938 unui număr de 60 de națiuni, a fost acceptată până acum de 19 țări. Iată-le, în ordinea în care au sosit răspunsurile: Marea Britanie, Danemarca, Norvegia, Italia, România, Elveția, Jugoslavia, Belgia, Costa Rica, Suedia, Palestina, Grecia, Portugalia, Olanda, Liechtenstein, Luxemburg, Cehoslovacia, Germania și Indiile engleze.

21 DE HOTELURI

Pentru a facilita găzduirea vizitatorilor cari vor veni să asiste la jocurile olympice, transatlanticele cari vor face croaziere speciale vor rămâne mai multe zile în portul Helsinki, îngăduind pasagerilor să locuiască la bord.

Orașul Helsinki a luat dispozițiunile necesare pentruca 21 transatlantice să poată rămâne, în acelaș timp, în rada orașului. A început deasemeni construcția a șapte debarcadere, pentru a permite transportul rapid al pasagerilor.

CONSTRUCȚIUNILE OLYMPICE SE INALȚA RAPID

Lucrările pentru mărirea Stadionului olympic au început la sfârșitul lunei Noembrie 1938 și vor fi terminate la începutul lunei Martie 1939, când va începe construcția nouei tribune, pentruca întregul Stadion să fie terminat la 15 August 1939.

Actualmente, 130 de oameni lucrează la construcția nouei tribune.

La 15 Decembrie au început lucrările pentru construcția stadionului de natație și a velodromului.

Aceste două construcții vor fi terminate în cursul verii.

VANZAREA BILETELOR A INCEPUT

In cursul lunei Februarie, comitetul organizator al jocurilor olympice a trimis diferitelor agenții din străinătate bilete de intrare. In cea mai mare parte din țările europene, vânzarea a început în cursul lunei Februarie. In țările mai îndepărtate, vânzarea va începe mai târziu.

Biletele nu vor fi valabile decât pentru o singură zi.

La Helsinki nu va exista «pasaportul olympic» care a fost utilizat la Berlin.

Comitetul organizator a rezervat străinătății jumătate din biletele puse în vânzare.

Numărul locurilor plătitoare, pe diferitele stadioane și în sălile de concursuri, va fi următorul:

Stadionul olympic: 60.000
Stadionul de natație: 1.500
Stadionul de vâsle: 11.500
Velodromul: 7.000
Box, lupte, greutăți, haltere: 8.500
Pallokentta (eliminatoriile de football): 25.000
Stadionul hipic: 8.500
Câmpul de tir dela Malmi: 10.000
Westend (scrimă): 1.100.

Poliția din Helsinki va deveni poliglotă

Din toamna trecută, agenți de poliție ai Capitalei finlandeze au început să învețe limbi străine, pentru a fi în stare să corespundă serviciului pe care vor avea să-l facă în timpul jocurilor olympice.

Prefectura poliției a hotărît să înceapă cursuri de engleză și germană, urmate din Octombrie trecut, de 320 agenți.

Pentru nevoile scandinavilor cari vor veni să asiste la jocuri, 180 de sergenți învață suedeza, pentru a mări numărul acelora cari cunosc cele două limbi naționale.

Limba suedeză este limba maternă a unei zecimi din populația țării și în Capitală, aproape o treime din locuitori utilizează limba suedeză.

Cum, din această cauză, aproape jumătate din numărul agenților din Helsinki cunoaște a doua limbă națională, și învață acum alte limbi străine, vor putea fi calificați — fără exagerare — poligloți, în momentul când vor termina cursurile.

Sergenții însă, nu sânt singurii cari învață limbi străine: personalul serviciilor de transport în comun și al căilor ferate, șoferii, funcționarii dela poștă și dela marile magazine au început deasemeni să învețe cu asiduitate.

La 22 Decembrie, Mareșalul Maunerheim a dat prima lovitură de sapă în pământul înghețat dela Ruskeasmo, unde continuă actualmente construcția unui manej de 100 metri lungime destinat antrenamentului, și 3 grajduri putând să găzduiască fiecare 56 de cai.

Polițiștii fac studii de limbi străine

Pregătirile dela Helsinki

D. Carl Diem, secretarul general al celei de-a 11-a olympiade a comunicat următoarele impresii pe cari le-a culeș în cursul unei vizite făcută la Helsinki.

«Comitetul organizator lucrează. La Rautatientori, în fața gării centrale, se găsesc cartierele secretariatului general, decorate cu cele mici cercuri tradiționale. Arhitecții își termină desenele și pregătesc mărirea stadioanelor și pistelor.

Biroul presei informează întreaga lume în privința pregătirilor. Pe scurt, viața olympică este în plină desvoltare, pentruca absolut tot să fie gata și la înălțimea cuvenită, sărbătorii care se apropie.

Trăsătura dominantă a celei de-a 11-a olympiade va fi concentrarea stadioanelor și pistelor.

Toate concursurile se vor desfășura pe un spațiu mai strâns ca oricând. Stadionul olympic, stadionul de natație, sala de box și lupte, stadionul hipic, velodromul, câmpul de tir, bazinele ca și satul olympic sânt în imediata apropiere unele de altele și doar la câțiva chilometri de centrul orașului. Doar sala de scrimă este ceva mai depărtată, ca și terenurile de cross equestru și tir, cari — natural — sânt în afara orașului.

Marathonul va avea loc într'un mare parc din nordul Stadionului.

Inconjurat din toate părțile de mare, orașul va oferi jocurilor olympice un cadru admirabil. Clima moderată și sigură va permite concurenților veniți din toate colțurile lumii să dispute probele, în cele mai favorabile condițiuni.

Poșta Redacției

D. Saul L. (Metaloglobus) este convocat pentru astăseară la redacția noastră.

Heinrich, T. Severin: Adresa cerută este Cuza Vodă 93.

Exclusivitate „The Saturday Evening Post" și „Gazeta Sporturilor"

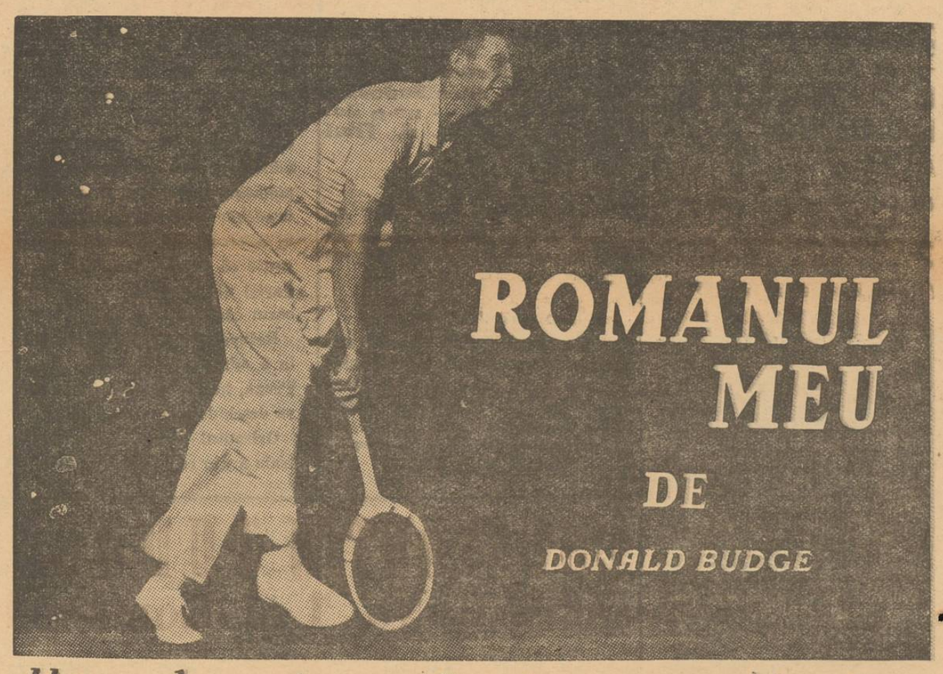

II.— Amintiri plăcute și neplăcute...

Nu sunt un teoretician, dar problema tennisului amator mi-a atras atenția îndeosebi. Am aprofundat-o și fără de a avea intenții sau pretenția că spun lucruri noui, îmi dau seama că ea este greșit interpretată.

La început, jucătorii cei mai buni pe care îi avea America se formau aproape numai în est și pe coasta Pacificului. A venit apoi o vreme când acest sport dovedindu-și frumusețile a început să fie practicat în tot restul continentului nou. Majoritatea jucătorilor se trăgeau din familii puțin avute, sperând că prin tennis vor culege glorie și dolari. Care american, nu se gândește la bucuria de a isăli autografe și la safe-ul băncilor Morgan?...

Inconvenientul venea din altă parte. Cu timpul toți acești căutători de glorie și aur și-au dat seama că nu vor ajunge să fie buni jucători decât practicând tenisul cu intensitate. Perspectivele dolarilor și al consacrării nu le dădea pace.

Și cum americanii nu știu multe, s'au decis repede. Unii au părăsit școala, alții au încetat de a-și completa studiile universitare, iar mulți renunțară la cariera lor pentru a cuceri lumea cu o rachetă în mână.

Astfel s'a născut problema tennisului amator, problemă care mi-a fost pusă și mie și am rezolvat-o cum am crezut că este mai bine.

Sfaturi n'am primit, căci de greșit știu și singur!...

Astfel stând lucrurile îmi permit a întreba: pot aceste reguli practice, de pe vremea când tennisul era jucat de oameni avuți în timpul lor liber să fie aplicate jucătorilor cari încearcă să-și croiască drumul lor în viață, consacrând tennisului șase sau chiar mai multe luni pe an pentru a se antrena?

Ar putea dăinui un singur răspuns: numai atunci când te gândești să alungi din sport pe omul sărac, care nu-și poate permite luxul de a-și pierde pâinea pentru sport. Dar aceasta nu ar conveni publicului pe care îl cunoaștem că nu apreciază prea mult pe snobi...

De ce oare fedeația de tennis se menține într'o greșală fundamentală. Ea ar putea schimba unele din regulile pentru a împrima tenisului amator o vigoare nouă, iar jucătorilor speranțe și posibilități nebănuite. De ce nu se permite jucătorilor să scrie reportagii plătite în ziare?

Cotidianele americane plătesc milioane pentru reportagii. Ziariștii asaltează vedetele tennisului cu oferte care mai de care fabuloase.

Și bietul jucător amator, fără nici un dolar în buzunar trebuie să răspundă:

— «Nu pot să primesc 10.000 dolari pentru că federația nu-mi dă voe să scriu. Sunt amator și... mor de foame, cu glorie mă hrănesc și îmi ajunge! Sunt sătul»!

Sau se propune jucătorilor de renume să spună câteva cuvinte la radio pentru sume enorme. Trebue să renunțe pentru că federația le-a pus lacăt la gură.

Iată deci o situație care ar trebui curmată, deoarece ea nu aduce nici un folos federației, ci poate din contra distruge idoluri și sfarmă și cea mai convinsă sportivitate.

Prezența jucătorilor în comisiunile cari vor trebui să se ocupe de aceste transformări ar putea fi de mare ajutor. Actualmente comisiunea este compusă din oameni în vârstă de la cari nu se poate cere o atât de profundă și naturală înțelegere. Ei încurajează pe băeți să joace bine tennis, însă ce poate să-i înțeleagă în ceeace privește partea materială? Jucătorul care ajunge un nume datorită calităților sale, nu are desigur nevoe de ajutor; el poate trece oricând la profesionism, fiind astfel recompensat.

Dar pentru fiecare dintre aceștia, există sute de alți jucători cari nu pot rezolva problema atât de ușor. Dacă federația, ar putea procura slujbe jucătorilor, asigurând astfel viitorul lor, vedetele tennisului și în special viitoarele vedete nu ar mai dezerta dela amatorism mai înainte de a deveni jucători de primul rang.

Câteva amintiri plăcute și neplăcute

Și acuma, când spun adio tennisului amator, aș vrea să vă povestesc câteva amintiri plăcute și neplăcute din cariera mea de amator.

In general, mi-a plăcut foarte mult sportul acesta și păstrez cele mai plăcute amintiri despre timpul pe care l-am petrecut împreună cu jucătorii de tennis, cu oficialii și mai ales cu căpitanul Walter Pate, care a fost un adevărat părinte al echipei noastre în Cupa Davis. Nu totdeauna însă tennisul a fost pentru mine un pat de trandafiri. Imi amintesc de disperarea care mă apucase la începutul carierii, când vroiam să ajung în fruntea clasamentului. In iarna din 1935 și 1936 Tom Stow, antrenorul de tennis al universității din California și al lui Claremont Country Club, a lucrat cu mine pentru a mă învăța un nou drive. La început nu făceam nici un progres și eram atât de desgustat, încât mă gândeam, la ce bun să fac atâtea eforturi. Grație perseverenții lui Tom și a încurajărilor sale până la urmă am reușit să prind acel drive. Voleul meu deasemenea nu era tocmai bun, astfel încât la un moment dat mă hotărîsem să joc numai din fundul terenului și să nu mă aventurez la fileu. Totuși cu multă bătae de cap am reușit să prind și această lovitură.

Un alt lucru care m'a plictisit în primii ani, era faptul că trebuia să mă duc la tatăl meu ca să-i cer bani spre a putea să joc tennis; tata nu mă refuza niciodată, însă pe mine mă îngrija acest lucru și mă gândeam uneori dacă nu ar fi mai bine să mă las de tennis. Grijile din viața privată nu sunt bune pentru tennis, deaceea jucătorii cari trebuie să se gândească și la meseriile lor, pierd matchurile tocmai atunci când crezi că le vor câștiga. Sidney Wood ar putea să vă confirme acest lucru, dacă ar vrea.

Cele mai mari dezamăgiri le-am avut în 1935, când după ce l-am bătut pe Von Cramm în Cupa Davis, am fost învins de Budge și în campionatele din 1936 când m'a întrecut Perry, după ce conduceam cu 5-3 în setul al treilea.

Acest match mi-a arătat greșelile jocului meu și m'a ajutat să le îndrept.

Dar mai bine să trec la întâmplările plăcute din cariera mea de jucător amator. Nu voi putea uita niciodată momentele sublime pe care le-am petrecut la Wimbledon, Forest Hills Newport, Longwood, Germantown, and Rye și pe coasta de sud a Pacificului și la campionatele dela Los Angeles și Berkeley.

Imi place să joc matchuri când tribunele sunt pline de public, și mă dau în vânt pentru matchurile de dublu-mixt. Wimbledon este extraordinar pentrucă are terenuri admirabile.

In primul an, când m'am dus dincolo de Atlantic, la Wimbledon, nu îmi plăcea ceaiul, dar am învățat să-l apreciez tot atât de mult ca pe Fred Perry sau Bunny Austin.

Dintre toți jucătorii pe cari i-am întâlnit, niciunul nu mi-a plăcut atâta ca baronul german Von Cramm, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Cred că tennisul meu ar fi fost mai bun în ultimii ani dacă el n'ar fi fost arestat...

(Continuare mâine)

Jack Dempsey și Mike Iacobs controlează boxul american

(Continuare din pag. I-a)

Louis, și l-aș fi întâlnit pe stradă, nu aș fi crezut nici un moment că poate face rău măcar unei muște...

Dacă «premierul boxului de peste Atlantic este Jack Dempsey, personajul care joacă rolul cel mai dificil este Mike Iacobs.

Jack Dempsey — omul cel mai puternic

El este acela care are în mâinile sale frâurile boxului american.

In afară de acești doi oameni ai impresia că boxul nu este măcar un sport oficial recunoscut în U. S. A., deoarece adevărații oficiali se desinteresează complect.

Joe Louis este dintre toți boxeurii americani, acel care pare cel mai timid și în acelaș timp cel mai puțin agresiv; între el și Tommy Loughran ai impresia că te găsești între un misionar negru și un pastor european.

In fond nu este oare peste tot acelaș lucru? U. S. A.? Anglia? In altă parte?

Un ring este la fel ca altul...